Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2020. gada 12. februārī*

Civildienests – Pagaidu darbinieki – Pensija – Lēmums par tiesību uz pensiju noteikšanu – Paziņojumi par pensiju – Prasība atcelt tiesību aktu – Sūdzības iesniegšanas termiņš – Nokavējums – Vienīgi apstiprinošs akts – Daļēja nepieņemamība – Nepamatotu maksājumu atgūšana – Klasificēšana pakāpē un līmenī – Reizināšanas koeficients – Prettiesiska akta atsaukšana – Tiesiskā paļāvība – Saprātīgs termiņš

Lietā T-605/18

ZF, ko pārstāv *J.-N. Louis*, *avocat*,

prasītājs,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Mongin* un *L. Radu Bouyon*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt 2017. gada 30. novembra paziņojumu, ar ko Komisijas Individuālo tiesību pārvaldības un aprēķināšanas birojs (*PMO*) grozīja prasītāja tiesības uz izdienas pensiju – grozījumiem stājoties spēkā 2015. gada 1. aprīlī –, kā arī 2018. gada 31. janvāra paziņojumu, ar kuru tas prasītāju informēja par Eiropas Savienības prasījumu atlikuma summu attiecībā uz viņu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents), tiesneši L. Madise [*L. Madise*] un R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*],

sekretāre M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 7. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 5. panta 1. punktā Eiropas Savienības Civildienesta noteikumos, redakcijā, kas bija piemērojama pirms grozījumiem, kurus veica ar Padomes Regulu (EK, Euratom) Nr. 723/2004 (2004. gada 22. marts), ar ko groza Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV 2004, L 124, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "iepriekšējie Civildienesta noteikumi"), bija paredzētas četras amatu kategorijas – "A", "B", "C" un "D" pēc pakāpes lejupejošā secībā. A kategorijā ietilpa astoņas pakāpes, sākot no A 8, kas bija viszemākā, beidzot ar A 1, kas bija visaugstākā pakāpe.

2 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu – versijā, kas izriet no Regulas Nr. 723/2004 (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi"), – 5. pantā ir noteikts:

"1. Amatus, uz kuriem attiecas Civildienesta noteikumi, klasificē atbilstoši to pienākumu būtībai un svarīgumam, kas ir tiem piekritīgi, pārvaldnieku [administratoru] funkciju grupā (turpmāk "AD") [..].

2. Funkciju grupu AD veido divpadsmit pakāpes, kurās veic administratīvos, padomdevēja, valodas un zinātnes pienākumus. [..]"

3 Civildienesta noteikumu 44. panta pirmajā daļā ir noteikts:

"Ierēdnis, kurš divus gadus ir atradies vienā savas pakāpes līmenī, automātiski tiek paaugstināts uz nākošo šīs pakāpes līmeni [..]."

4 Civildienesta noteikumu 66. pantā ir ietverta tabula, kurā ir noteikta katras funkciju grupā AD ietilpstošās pakāpes un līmeņa mēneša pamatalga. Attiecībā uz katru pakāpi šajā tabulā ir ietverti pieci līmeņi, izņemot vienīgi 16. pakāpi, kurai šādu līmeņu ir tikai trīs. Tabulā, kas ietverta iepriekšējo Civildienesta noteikumu 66. pantā, attiecībā uz A kategoriju A 8 pakāpei bija noteikti divi līmeņi, A 7, A 2 un A 1 pakāpei – katrai seši līmeņi un A 6, A 5, A 4 un A 3 pakāpei – katrai astoņi līmeņi.

5 Civildienesta noteikumu 107.a pants ir formulēts šādi:

"Pārejas noteikumi ir izklāstīti XIII pielikumā."

6 Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"1. Laika posmā no 2004. gada 1. maija līdz 2006. gada 30. aprīlim Civildienesta noteikumu 5. panta 1. un 2. punktu aizstāj ar šādiem:

"1. Amatus, uz kuriem attiecas šie Civildienesta noteikumi, klasificē četrās kategorijās – A*, B*, C* un D* pēc pakāpes lejupejošā secībā atbilstoši to pienākumu būtībai un svarīgumam, kas ir tiem piekritīgi.

2. A* kategoriju veido divpadsmit pakāpes, B* kategoriju veido deviņas pakāpes, C* kategoriju veido septiņas pakāpes, un D* kategoriju veido piecas pakāpes.""

7 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 1. punktu 2004. gada 1. maijā atbilstoši tā paša pielikuma 8. pantam iepriekšējās to ierēdņu pakāpes A 1, A 2, A 3, A 4, A 5, A 6, A 7 un A 8, kuriem ir kāds no Civildienesta noteikumu 35. pantā noteiktajiem administratīvajiem statusiem, pārdēvē attiecīgi par A*16, A*15, A*14, A*12, A*11, A*10, A*8 un A*7. Runa ir par pagaidu pakāpēm. Proti, tā paša pielikuma 8. panta 1. punktā tostarp ir paredzēts, ka iepriekš minētās pakāpes pārdēvē attiecīgi par AD 16, AD 15, AD 14, AD 12, AD 11, AD 10, AD 8 un AD 7, un tas stājas spēkā 2006. gada 1. maijā.

8 Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 2. punktā ir noteikts:

"Ņemot vērā šā pielikuma 7. pantu, mēneša pamatalgas katrai pakāpei un līmenim nosaka atbilstoši šīm tabulām (euro)."

9 Turpinājumā Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 2. punktā ir ietvertas četras tabulas – viena tabula katrai no iepriekšējām kategorijām A, B, C un D. Konkrētāk, tabulā, kas attiecas uz iepriekšējo A kategoriju, treknrakstā norādīta mēneša pamatalga katram pagaidu pakāpes A*16 līdz A*5 atšķirīgajam līmenim, kura atbilst mēneša pamatalgai, kas tai pašai pakāpei un tam pašam līmenim paredzēta tabulā Civildienesta noteikumu 66. pantā.

10 Attiecībā uz visām pagaidu pakāpēm, izņemot A*13, A*9, A*6 un A*5 pakāpi, aplūkojamajā tabulā ir ietvertas arī šādas papildu norādes:

– attiecībā uz katru jauno pagaidu pakāpi atbilstošā pakāpe iepriekšējā A kategorijā;

– joprojām treknrakstā, mēneša pamatalga arī 6. līdz 8. līmenim, ciktāl iepriekšējā A kategorijā atbilstošajā pakāpē bija ietverti šādi līmeņi; šīm summām nav ekvivalenta tabulā Civildienesta noteikumu 66. pantā;

– zem katras treknrakstā norādītās mēneša algas ir norādīts skaitlis slīprakstā; pirmajā zemsvītras piezīmē ir precizēts, ka šie skaitļi "attiecas uz agrākajām algām [..], kas noteiktas [iepriekšējo Civildienesta noteikumu] 66. pantā", un ka tie "ir iekļauti šajās tabulās vienīgi informācijai un nav juridiski saistoši"; visos gadījumos skaitļi slīprakstā norāda summu, kas ir mazāka par iepriekš treknrakstā norādīto;

– zem skaitļiem slīprakstā trešā rinda, kurā norādīts skaitlis, kas visos gadījumos ir mazāks par katru vienību; otrajā zemsvītras piezīmē ir precizēts: "Skaitlis katram līmenim atbilstošajā trešajā rindā ir koeficients, kas atspoguļo attiecību starp pamatalgu pirms un pēc 2004. gada 1. maija"; visos gadījumos trešajā rindā norādītais skaitlis atbilst rezultātam, kas iegūts, dalot augstāk (otrajā rindā) slīprakstā norādīto summu ar pirmajā rindā treknrakstā norādīto summu.

11 Trešajā rindā attiecībā uz A*12 pakāpes 6. līmeni norādītais skaitlis ir 0,9426565.

12 Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 7. pantā ir paredzēts:

"Mēneša pamatalgas ierēdņiem, kuri iecelti amatā pirms 2004. gada 1. maija, nosaka saskaņā ar šādiem noteikumiem:

1. Pakāpju pārdēvēšana atbilstoši šā pielikuma 2. panta 1. punktam nerada izmaiņas mēneša pamatalgā, ko saņem katrs ierēdnis.

2. Katram ierēdnim 2004. gada 1. maijā aprēķina reizināšanas koeficientu. Šis reizināšanas koeficients ir vienāds ar attiecību starp ierēdnim maksāto mēneša pamatalgu pirms 2004. gada 1. maija un piemērojamo summu, kas noteikta šā pielikuma 2. panta 2. punktā.

Mēneša pamatalga, ko ierēdnim izmaksā 2004. gada 1. maijā, ir vienāda ar piemērojamās summas un reizināšanas koeficienta reizinājumu.

Reizināšanas koeficientu piemēro, lai noteiktu ierēdņa mēneša pamatalgu pēc izvirzīšanas augstākā līmenī vai atalgojuma korekcijas.

[..]

5. Neskarot 3. punktu, ar pirmo paaugstinājumu amatā pēc 2004. gada 1. maija katram ierēdnim atkarībā no ieņemtās kategorijas pirms 2004. gada 1. maija un līmeņa, kas ieņemts brīdī, kad paaugstinājums stājas spēkā, palielina mēneša pamatalgu [..].

6. Notiekot šim pirmajam paaugstinājumam amatā, nosaka jaunu reizināšanas koeficientu. Šis reizināšanas koeficients ir vienāds ar attiecību starp jaunajām pamatalgām, kas noteiktas, piemērojot 5. punktu, un piemērojamo summu atbilstoši šā pielikuma 2. panta 2. punktam. Ņemot vērā 7. punktu, šo reizināšanas koeficientu piemēro algai pēc izvirzīšanas augstākā līmenī un atalgojuma pielāgošanā.

[..]"

13 Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 8. panta 2. punktā ir noteikts:

"Neskarot šā pielikuma 7. panta noteikumus, katras pakāpes un līmeņa mēneša pamatalgas nosaka, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 66. pantā doto tabulu. Attiecībā uz ierēdņiem, kuri ir iecelti amatā pirms 2004. gada 1. maija, un līdz dienai, kad stājas spēkā viņu pirmais paaugstinājums amatā, piemērojama šāda tabula: [šajā tabulā 2015. gada 1. aprīlī attiecībā uz AD 12 pakāpes 8. līmeni bija paredzēta mēneša pamatalga 13 322,22 EUR apmērā]."

14 Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā – "PDNK") 10. panta 1. punktā, 20. panta 2. punktā un 20. panta 4. punktā ir attiecīgi paredzēts, ka Civildienesta noteikumu 5. panta 1. un 2. punktu, 66. pantu un 44. pantu pēc analoģijas piemēro pagaidu darbiniekiem.

15 PDNK pielikuma "Pārejas pasākumi, ko piemēro darbiniekiem, uz kuriem attiecas [PDNK]" 1. pantā ir paredzēts, ka Civildienesta noteikumu XIII pielikuma normas pēc analoģijas piemēro pārējiem darbiniekiem, kuri ir nodarbināti 2004. gada 30. aprīlī.

Tiesvedības priekšvēsture

16 Ar 1999. gada 11. novembrī parakstītu līgumu, kas stājās spēkā 1999. gada 15. novembrī, Eiropas Savienības Padome pieņēma prasītāju darbā kā pagaidu darbinieku. Prasītājs no 2000. gada 1. janvāra tika klasificēts A kategorijas 4. pakāpes 4. līmenī.

17 Reformas gaitā, kas izrietēja no Regulas Nr. 723/2004 (turpmāk tekstā – "2004. gada reforma"), karjeras sistēma tika grozīta. Ar Civildienesta noteikumiem, kas izrietēja no šīs reformas, tika ieviesta karjeras sistēma, kurā A, B, C un D amatu kategorijas tika sagrupētas divās funkciju grupās – AD un AST. Šai jaunajai sistēmai atbilda jauna atalgojuma skala. Atalgojuma skalā, kas tika piemērota pirms 2004. gada reformas, attiecībā uz dažām no četru amatu kategoriju pakāpēm bija paredzēti līdz astoņiem līmeņiem, savukārt skala, ko ieviesa 2004. gadā, tika grozīta, paredzot vairāk pakāpju (sešpadsmit), katrai no tām nosakot mazāku līmeņu skaitu (līdz pieciem). Bija paredzēta pakāpeniska pāreja no vienas sistēmas uz otru. Aktīvā nodarbinātībā esošo ierēdņu un darbinieku algas palika nemainīgas, bet tās aprēķināja atbilstoši jaunajai atalgojuma skalai. Lai šāda saglabāšana būtu iespējama, tika piemērots reizināšanas koeficients. Ir runa par skaitli no 0 līdz 1, kas atspoguļo attiecību starp algu, kura tika maksāta ierēdnim vai darbiniekam, un algu, ko tas saņemtu, piemērojot atalgojuma skalu, kura ieviesta ar 2004. gada reformu.

18 2004. gada 1. maijā, kad jaunā atalgojuma skala stājās spēkā, prasītāja klasifikācija, proti, A 4 pakāpes 6. līmenis, tika pārveidota par A*12 pakāpes 6. līmeni, piemērojot reizināšanas koeficientu 0,9426565 atbilstoši tabulai, kas attiecas uz iepriekšējo A kategoriju un kas minēta Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 2. punktā (skat. šī sprieduma 8.–11. punktu).

19 2006. gada 1. maijā prasītāja pakāpe tika pārdēvēta par AD 12 (skat. šī sprieduma 7. punktu).

20 2007. gada 1. novembrī prasītājs tika klasificēts AD 12 pakāpes 8. līmenī, pēc tam, kad viņš bija otrreiz paaugstināts uz augstāku līmeni pēc 2004. gada reformas stāšanās spēkā.

21 Pēc tam, kad Eiropas Ārējās darbības dienestam (EĀDD) tika nodoti atsevišķi dienesti un atsevišķas funkcijas, par ko līdz tam atbildēja Padomes Ģenerālsekretariāts, pats prasītājs tika pārcelts uz EĀDD no 2011. gada oktobra. Viņš saglabāja savu pakāpi un līmeni, proti, AD 12 pakāpes 8. līmeni, kā arī savu darba stāžu no 2007. gada 1. novembra.

22 Prasītājam, kuram līdz šim tika piemērots reizināšanas koeficients ar vērtību 0,9426565, sākot ar 2013. gada februāra paziņojumu par algu, tika piemērots reizināšanas koeficients ar vērtību 1. Šajā ziņā arī tika piemērota korekcija ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz laikposmu no 2011. gada oktobra līdz 2013. gada janvārim. Šīs korekcijas ar atpakaļejošu spēku rezultātā 2013. gada februārī prasītājam tika pārskaitīta papildu summa 7948,81 EUR apmērā.

23 2013. gada 2. jūlijā prasītājs tika iecelts par Eiropas Drošības un aizsardzības koledžas (EDAK) vadītāju, joprojām paliekot AD 12 pakāpes 8. līmenī. Viņš ieņēma šo amatu līdz 2014. gada 31. decembrim un pēc tam, no 2015. gada 1. janvāra līdz 31. martam, no jauna strādāja EĀDD.

24 Prasītājs pensionējās 2015. gada 1. aprīlī.

25 Ar 2015. gada 6. marta paziņojumu Eiropas Komisijas Individuālo tiesību pārvaldības un aprēķināšanas birojs (*PMO*) noteica prasītāja tiesības uz izdienas pensiju (turpmāk tekstā – "2015. gada 6. marta paziņojums"). *PMO* ņēma vērā nostrādāto laikposmu, proti, no 1999. gada 15. novembra līdz 2015. gada 31. martam. Prasītājs bija klasificēts AD 12 pakāpes piektajā līmenī. Tomēr viņam bija tikusi piemērota korekcija ar vērtību 1,1314352, lai, neraugoties uz šo līmeņa maiņu, alga, kuru ņem vērā pensijas aprēķināšanai, būtu identiska algai, ko prasītājs saņēma datumā, kurā viņš pensionējās (turpmāk tekstā – "pamatalga"). Prasītāja pamatalga atbilda AD 12 pakāpes 8. līmeņa algai, kāda tā izrietēja no tabulas Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 8. panta 2. punkta, proti, summai 13 322,22 EUR apmērā (skat. šī sprieduma 13. punktu); šī summa nebija samazināta, ņemot vērā, ka attiecībā uz prasītāju kopš 2013. gada februāra tika piemērots reizināšanas koeficients ar vērtību 1 (skat. šī sprieduma 22. punktu).

26 Pēc tam prasītājam izmaksātā pensija atbilda tai, kas bija norādīta 2015. gada 6. marta paziņojumā.

27 Izmaksājot pensiju par 2015. gada novembri, *PMO* paziņojumā par prasītāja pensiju norādīja, ka pastāv pārmaksa, kas izriet no algas, kura prasītājam tika maksāta laikposmā no 2011. gada oktobra līdz 2015. gada martam, un ka šī pārmaksa atbilst Eiropas Savienības prasījumam pret prasītāju par summu 22 896,98 EUR apmērā.

28 Sākot no 2016. gada februāra, ik mēnesi tika ieturēta summa 715,33 EUR apmērā.

29 Turklāt ar 2013. gada 21. februāra lēmumu prasītājs saņēma pabalsta pagarinājumu par apgādājamu bērnu, viņa meitu, laikposmam no 2012. gada 1. marta līdz 2014. gada 28. februārim. Tomēr prasītājs turpināja saņemt pabalstu par apgādājamu bērnu līdz 2015. gada martam.

30 Izmaksājot pensiju par 2017. gada jūniju, paziņojumā par prasītāja pensiju *PMO* norādīja, ka pastāv pārmaksa, kas radusies laikposmā no 2014. gada marta līdz 2015. gada martam un kas atbilst Savienības prasījumam attiecībā uz prasītāju – saistībā ar pabalstu par apgādājamu bērnu – par kopējo summu 10 196,51 EUR.

31 2017. gada 16. jūnijā *PMO* arī bija nosūtījis prasītājam vēstuli. Šajā vēstulē *PMO* minēja summu 10 196,51 EUR un iepazīstināja ar grafiku, kurā bija paredzēts, ka laikposmā no 2017. gada augusta līdz 2018. gada jūlijam ik mēnesi tiks ieturēta summa 728,32 EUR apmērā.

32 Ar 2017. gada 19. oktobra vēstuli prasītājs lūdza *PMO*, lai tiku apturēta viņa pensijai piemērotā naudas summu ieturēšana (turpmāk tekstā – "2017. gada 19. oktobra vēstule").

33 Ar 2017. gada 23. novembra paziņojumu, atbildot uz 2017. gada 19. oktobra vēstuli, *PMO* it īpaši norādīja, ka prasītājam ir ticis nepamatoti piemērots reizināšanas koeficients 1, sākot no 2013. gada februāra paziņojuma par algu, un tas tā tostarp ar atpakaļejošu spēku ir bijis par laikposmu no 2011. gada oktobra līdz 2013. gada janvārim (turpmāk tekstā – "2017. gada 23. novembra paziņojums"). Tomēr reizināšanas koeficients, kas reģistrēts prasītāja personīgajā lietā, esot palicis ar vērtību 0,9426565. *PMO* uzskata, ka ar šo pārmaksu esot izskaidrojams Savienības prasījums attiecībā uz prasītāju par summu 22 896,98 EUR, kas norādīta tā 2015. gada novembra paziņojumā par pensiju (skat. šī sprieduma 27. punktu).

34 2017. gada 23. novembra paziņojumā *PMO* arī norādīja, ka prasītājs bija turpinājis saņemt pabalstu par apgādājamu bērnu pēc tam, kad 2014. gada februārī beidzās pagarinājuma laikposms, kuru viņš šajā ziņā bija saņēmis. Ar šo pārmaksu esot izskaidrojams Savienības prasījums attiecībā uz prasītāju par summu 10 196,51 EUR apmērā (skat. šī sprieduma 30. punktu).

35 Šajā paziņojumā arī bija ietverts no prasītāja pensijām ieturēto summu kopsavilkums atbilstoši katram no abiem attiecīgi šī sprieduma 27. un 30. punktā minētajiem prasījumiem.

36 Visbeidzot, tajā pašā 2017. gada 23. novembra paziņojumā *PMO* norādīja, ka, ņemot vērā ar reizināšanas koeficientu saistīto kļūdu (skat. šī sprieduma 33. punktu), 2015. gada 6. marta paziņojuma pamatā ir bijusi kļūdaina pamatalga. *PMO* līdz ar to norādīja, ka prasītājam šajā ziņā tiks nosūtīts jauns paziņojums atsevišķā vēstulē.

37 2017. gada 30. novembra paziņojumā *PMO* ar 2015. gada 1. aprīli grozīja prasītāja tiesības uz izdienas pensiju (turpmāk tekstā – "2017. gada 30. novembra paziņojums"). Prasītāja pamatalga tika grozīta, kā rezultātā tika piemērota korekcija 1,066555, nevis 1,1314352 (skat. šī sprieduma 25. punktu).

38 Izmaksājot pensiju par 2018. gada janvāri, paziņojumā par prasītāja pensiju *PMO* norādīja, ka pastāv pārmaksa, kas izriet no summām, kuras šai personai pārskaitītas saistībā ar tās pensiju laikposmā no 2015. gada aprīļa līdz 2017. gada decembrim. Šī pārmaksa atbilda Savienības prasījumam pret prasītāju par kopējo summu 7389,51 EUR.

39 Ar 2018. gada 4. janvāra *PMO* adresētu vēstuli prasītājs vēlējās iesniegt informāciju, kas, viņa ieskatā, ļāva atrisināt ar viņa iepriekš saņemtās algas un pensijas aprēķinu saistītās problēmas. Šīs vēstules beigās viņš norādīja, ka reizināšanas koeficientam, kas jāņem vērā viņa algu un pensijas aprēķināšanai, būtu jābūt 1, nevis 0,9426565.

40 Pēc vēstuļu un elektroniskā pasta vēstuļu apmaiņas *PMO* ar 2018. gada 31. janvāra paziņojumu informēja prasītāju, ka Savienības prasījumu atlikums pret viņu patlaban ir 22 409,61 EUR (turpmāk tekstā – "2018. gada 31. janvāra paziņojums"). Grafikā, kurā attiecībā uz trim dažādajiem prasījumiem bija sadalīti ikmēneša ieturējumi, kas tikuši piemēroti laikposmā no 2016. gada februāra līdz 2020. gada janvārim, *PMO* atgādināja katra no šiem prasījumiem kopējo summu, proti, 22 896,98 EUR par pirmo prasījumu, 10 196,51 EUR par otro prasījumu un 7389,51 EUR par trešo prasījumu, un sniedza sīkāku informāciju par katra no šiem prasījumiem atmaksāšanu.

41 Pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu, prasītājs 2018. gada 28. februārī iesniedza sūdzību it īpaši par 2017. gada 30. novembra un 2018. gada 31. janvāra paziņojumiem.

42 Ar 2018. gada 27. jūnija lēmumu Komisija sūdzību noraidīja, uzskatot, ka tā ir vērsta pret tādus iepriekš pieņemtus lēmumus apstiprinošiem aktiem, kuri nebija apstrīdēti noteiktajā termiņā, un ka šī iemesla dēļ sūdzība ir nepieņemama.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

43 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 8. oktobrī, prasītājs cēla šo prasību.

44 2019. gada 26. septembrī Vispārējā tiesa tās Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus. Lietas dalībnieki atbildēja uz šiem jautājumiem noteiktajā termiņā.

45 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausīti 2019. gada 7. novembra tiesas sēdē.

46 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt Komisijas 2017. gada 30. novembra lēmumu, ar kuru ir noteiktas viņa tiesības uz pensiju ar atpakaļejošu spēku no 2015. gada 6. marta;

– atcelt Komisijas 2018. gada 31. janvāra lēmumu uzsākt nepamatoti samaksātās naudas summas 22 409,61 EUR atgūšanu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

47 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par strīda priekšmetu

48 Kā izriet no tiesvedības priekšvēstures, *PMO* uzskata, ka Savienībai pret prasītāju ir trīs prasījumi: pirmais, kurš 2015. gada novembrī bija par summu 22 896,98 EUR un kurš izriet no prasītājam laikposmā no 2011. gada oktobra līdz 2015. gada martam izmaksātajai algai kļūdaini piemērota reizināšanas koeficienta ar vērtību 1, nevis 0,9426565 (turpmāk tekstā – "pirmais prasījums"); otrais, kurš 2017. gada jūnijā bija par summu 10 196,51 EUR un kurš izriet no tā, ka prasītājs tika nepamatoti saņēmis pabalstu par apgādājamu bērna laikposmā no 2014. gada marta līdz 2015. gada martam (turpmāk tekstā – "otrais prasījums"); trešais, kurš 2017. gada decembrī bija par summu 7389,51 EUR un kurš izriet no kļūdaina reizināšanas koeficienta 1 piemērošanas prasītāja pamatalgai un līdz ar to arī pensijas aprēķinam, kā dēļ *PMO* noteica korekciju ar vērtību 1,1314352, nevis 1,066555 attiecībā uz laikposmu no 2015. gada aprīļa līdz 2017. gada decembrim (turpmāk tekstā – "trešais prasījums").

49 Prasītājs apstrīd divus aktus, proti, pirmām kārtām, 2017. gada 30. novembra paziņojumu un, otrām kārtām, 2018. gada 31. janvāra paziņojumu.

50 Ar 2017. gada 30. novembra paziņojumu, ar atpakaļejošu spēku piemērojot prasītājam reizināšanas koeficientu ar vērtību 0,9426565, nevis 1, tiek grozīta alga, kas ņemta vērā pensijas aprēķinā, un tas ir par pamatu trešajam prasījumam (skat. šī sprieduma 33., 36. un 37. punktu).

51 Ar 2018. gada 31. janvāra paziņojumu prasītājs tika informēts par kopējā atlikuma summu, ko šajā datumā veidoja visi trīs Savienības prasījumi pret viņu. Tam bija pievienots grafiks, kurā tika atgādināta katra no trim prasījumiem kopējā summa.

52 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pirmajam un otrajam prasījumam no prasītāja pensijas tika ieturētas naudas summas jau pirms 2018. gada janvāra un tādējādi visu trīs prasījumu kopējā atlikuma neto summa, proti, 22 409,61 EUR uz 2018. gada 31. janvāri, šajā datumā bija zemāka nekā šo prasījumu summa.

53 Attiecībā uz otro prasījumu prasītājs tiesas sēdē paziņoja, ka atsakās no saviem prasījumiem saistībā ar šo prasījumu, un par to tika izdarīta atzīme tiesas sēdes protokolā.

54 Turklāt grafikā, kas bija pievienots 2018. gada 31. janvāra paziņojumam, tika sniegta sīkāka informācija par katra no trim prasījumiem atmaksāšanu (skat. šī sprieduma 40. punktu).

55 Šajā ziņā prasītājs savos rakstveida apsvērumos norāda, ka viņš lūdz atcelt "Komisijas 2018. gada 31. janvāra lēmumu uzsākt nepamatoti samaksātās naudas summas 22 409,61 EUR atgūšanu". Šis precizējums ļauj secināt, ka prasītāja prasība atcelt tiesību aktu attiecas vienīgi uz šāda prasījuma esamības konstatējumu, nevis šī sprieduma 51. punktā minētajā grafikā norādīto atmaksāšanas kārtību. Šādu secinājumu apstiprina apstāklis, ka prasītājs nevienā brīdī – ne savos rakstveida apsvērumos, ne tiesas sēdē – nav apstrīdējis minēto atmaksāšanas kārtību.

56 Līdz ar to ir jāsecina, ka prasītājs lūdz atcelt vienīgi 2018. gada 31. janvāra paziņojumu, ciktāl tajā ir minēta Savienības prasījumu esamība pret viņu.

57 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka strīda priekšmets ir vienīgi, pirmām kārtām, 2017. gada 30. novembra paziņojuma, kas attiecas uz trešo prasījumu saistībā ar prasītājam no 2015. gada aprīļa līdz 2017. gada decembrim izmaksāto pensiju, apstrīdēšana un, otrām kārtām, 2018. gada 31. janvāra paziņojuma apstrīdēšana, ciktāl tajā ir minēta šī prasījuma esamība un ciktāl tajā minēta arī pirmā prasījuma esamība saistībā ar algu, kas prasītājam izmaksāta par laikposmu no 2011. gada oktobra līdz 2015. gada martam.

Par pieņemamību

58 Komisija, kas iebildumu rakstā atsaucās uz to, ka 2017. gada 30. novembra paziņojums un 2018. gada 31. janvāra paziņojums bija vienīgi 2015. gada novembra paziņojumā par pensiju atspoguļotā lēmuma atkārtošana, tiesas sēdē paziņoja, ka tā atsakās no sava nepieņemamības pamata, un par to tika izdarīta atzīme tiesas sēdes protokolā.

59 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajiem sūdzības iesniegšanas un prasības celšanas termiņiem ir absolūts raksturs un tos nevar noteikt lietas dalībnieki vai tiesa, kurai ir jāpārbauda, pat pēc savas ierosmes, vai šie termiņi ir ievēroti (spriedumi, 2000. gada 29. jūnijs, *Politi*/*ETF*, C-154/99 P, EU:C:2000:354, 15. punkts, un 2018. gada 29. novembris, WL/*ERCEA*, T-493/17, nav publicēts, EU:T:2018:852, 64. punkts).

60 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu ikviena persona, uz kuru attiecas minētie Civildienesta noteikumi, var iesniegt iecēlējinstitūcijai sūdzību par jebkuru tai nelabvēlīgu aktu; šī sūdzība ir jāiesniedz trīs mēnešu laikā.

61 Par paziņojumiem par algu vai pensiju var iesniegt sūdzību un, iespējams, celt prasību, ja lēmums ar pilnībā finansiālu priekšmetu tā rakstura dēļ var tikt atspoguļots paziņojumā par algu. Šajā gadījumā no brīža, kad tiek sniegts ikmēneša paziņojums par algu vai pensiju, sākas paredzētais termiņa tecējums sūdzības iesniegšanai un prasības par administratīvo lēmumu celšanai, ja no minētā paziņojuma skaidri un pirmo reizi izriet šī lēmuma esamība un piemērošanas joma (skat. spriedumu, 2017. gada 14. decembris, *Martinez De Prins* u.c./EĀDD, T-575/16, EU:T:2017:911, 31. un 32. punkts un tajos minētā judikatūra; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2007. gada 9. janvāris, *Van Neyghem*/Reģionu komiteja, T-288/04, EU:T:2007:1, 39. un 40. punkts).

62 Šajā gadījumā, kā tika norādīts šī sprieduma 27. punktā, izmaksājot pensiju par 2015. gada novembri, *PMO* informēja prasītāju par to, ka pastāv pirmais prasījums, kas bija radies, kā izriet no paziņojuma par pensiju, ikmēneša pārmaksas rezultātā laikposmā no 2011. gada oktobra līdz 2015. gada martam un atbilda kopējai summai 22 896,98 EUR.

63 Taču lēmumam, ar kuru konstatē pirmā prasījuma esamību, ir vienīgi finansiāls priekšmets. Tātad šis lēmums sava rakstura dēļ varēja tikt atspoguļots 2015. gada novembra paziņojumā par pensiju. Lai gan var izteikt nožēlu, ka *PMO* šim paziņojumam nebija pievienojis nekādus precizējumus par šī lēmuma pamatojumu, tomēr no minētā paziņojuma skaidri un pirmo reizi izriet šī lēmuma esamība un piemērošanas joma, un ar tā paziņošanas brīdi sākās paredzētā termiņa tecējums sūdzības iesniegšanai un prasības celšanai šajā ziņā.

64 Attiecībā uz datumu, kurā tika paziņots lēmums, ar ko konstatē pirmā prasījuma esamību, no lietas materiāliem izriet un prasītāja 2017. gada 19. oktobra vēstulē ir apstiprināts (skat. šī sprieduma 33. punktu), ka 2017. gada 19. februārī prasītājs nosūtīja *PMO* ziņu, kurā viņš norādīja, ka ir iepazinies ar tā 2015. gada novembra paziņojumu par pensiju un viņa pensijai pēc tam piemērotajiem ieturējumiem. 2017. gada 19. oktobrī viņš pat precizēja, ka šo paziņojumu par pensiju ir "saņēmis" 2015. gada novembrī.

65 Līdz ar to, lai kādi būtu apstākļi, kurus turklāt prasītājs min, lai pierādītu, ka uzreiz nav varējis iepazīties ar 2015. gada novembra paziņojumu par viņa pensiju, šo paziņojumu var uzskatīt par tādu, kas bija paziņots prasītājam katrā ziņā vēlākais 2017. gada 19. februārī.

66 Taču prasītājs savos rakstveida apsvērumos nemin nevienu sūdzību, ko viņš būtu iesniedzis par 2015. gada novembra paziņojumu par algu trīs mēnešu laikā, sākot no 2017. gada 19. februāra.

67 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājs noteiktajā termiņā nav apstrīdējis lēmumu, ar kuru pirmo reizi tika konstatēts pirmais prasījums, kas bija atspoguļots 2015. gada novembra paziņojumā par viņa pensiju.

68 Prasītāja argumenti, kas pamatoti ar Civildienesta noteikumu 25. un 26. panta normām, saskaņā ar kurām pastāvot pienākums paziņot darbiniekam individuālos lēmumus, kas uz viņu attiecas, nevar likt apšaubīt šī sprieduma 67. punktā minēto secinājumu, ciktāl šo normu mērķis nav noteikt nosacījumus, ar kādiem Savienības ierēdņiem un darbiniekiem piemēro procesuālos termiņus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 30. maijs, *Onidi*/Komisija, T-197/00, EU:T:2002:135, 156. punkts, un 2009. gada 5. oktobris, *de Brito Sequeira Carvalho* un Komisija/Komisija un *de Brito Sequeira Carvalho*, T-40/07 P un T-62/07 P, EU:T:2009:382, 92. punkts), pretēji Civildienesta noteikumu VII sadaļā "Apelācijas [Pārsūdzības]" minētajām normām, pamatojoties uz kurām tika pieņemti šī sprieduma 61. punktā minētie spriedumi.

69 Pirms tiek izdarīts secinājums, ka prasītāja prasījumi ir nepieņemami, ciktāl tie attiecas uz pirmā prasījuma esamību, tomēr ir jāpārliecinās, ka 2018. gada 31. janvāra paziņojums nebija tāds, ar kuru atkārtoti tiktu atsākts procesuālo termiņu tecējums šajā ziņā. Tātad ir jānosaka, vai 2018. gada 31. janvāra paziņojums, ciktāl tajā ir minēta pirmā prasījuma esamība, ir vai nav vienkāršs 2015. gada novembra paziņojumā par pensiju atspoguļoto lēmumu apstiprinošs lēmums.

70 Saskaņā ar judikatūru to, vai aktam ir vai nav apstiprinošs raksturs, nevar novērtēt vienīgi atkarībā no tā satura, salīdzinājumā ar agrāka lēmuma, kurš ar to tiek apstiprināts, saturu, bet tas ir arī jāizvērtē, ņemot vērā tā lūguma raksturu, uz kuru ar šo aktu tiek atbildēts (skat. spriedumu, 2016. gada 17. novembris, *Fedtke*/EESK, T-157/16 P, nav publicēts, EU:T:2016:666, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Konkrēti, no šīs judikatūras izriet, ka tad, ja aktā ir sniegta atbilde uz pieteikumu, kurā ir norādīts uz jauniem un būtiskiem faktiem un ar kuru iestādei lūdz pārskatīt iepriekš pieņemto lēmumu, šo aktu nevar uzskatīt par vienīgi apstiprinošu, ciktāl tas ir balstīts uz šiem faktiem un tajā salīdzinājumā ar iepriekšējo lēmumu parādās jauni elementi. Taču jaunu un būtisku faktu esamība var attaisnot tāda pieteikuma iesniegšanu, ar kuru lūdz pārskatīt agrāku lēmumu, kas kļuvis galīgs. Savukārt, ja pārskatīšanas lūgumu nepamato ar jauniem un būtiskiem faktiem, prasība par lēmumu atteikt veikt pārskatīšanu ir atzīstama par nepieņemamu (skat. spriedumu, 2016. gada 17. novembris, *Fedtke*/EESK, T-157/16 P, nav publicēts, EU:T:2016:666, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Saistībā ar jautājumu, pēc kādiem kritērijiem fakti ir jākvalificē kā jauni, no judikatūras izriet, ka, lai attiecīgais fakts tāds būtu, ir nepieciešams, lai agrāka lēmuma pieņemšanas brīdī ne prasītājam, ne administrācijai tas nebūtu bijis zināms un tie nebūtu varējuši par to zināt (skat. spriedumu, 2016. gada 17. novembris, *Fedtke*/EESK, T-157/16 P, nav publicēts, EU:T:2016:666, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

73 Šajā ziņā, protams, ir taisnība, ka 2014. gada 13. novembra spriedumā Spānija/Komisija (T-481/11, EU:T:2014:945, 38. punkts) ir precizēts, ka apstāklis ir jākvalificē kā jauns gan tad, ja tas agrākā tiesību akta pieņemšanas laikā vēl nav pastāvējis, gan tad, ja runa ir par agrākā tiesību akta pieņemšanas laikā jau pastāvošu apstākli, kurš jebkāda iemesla dēļ, tostarp šī iepriekš minētā tiesību akta autora rūpības trūkuma dēļ, nav ticis ņemts vērā tā pieņemšanas laikā.

74 Tomēr, neraugoties uz šī precizējuma ļoti plašo formulējumu, to nevar interpretēt kā tādu, kas ierēdnim, attiecībā uz kuru ar lēmumu, kas kļuvis galīgs, ir pilnībā vai daļēji noraidīts pirmais lūgums, ļauj, pamatojoties uz otru lūgumu, kuram ir tāds pats priekšmets kā pirmajam, kā jaunus faktus iesniegt tādu informāciju, kuri jau iepriekš bija viņa rīcībā un kurus viņš neiesniedza pirmā lūguma atbalstam (spriedums, 2016. gada 17. novembris, *Fedtke*/EESK, T-157/16 P, nav publicēts, EU:T:2016:666, 22. punkts).

75 Pretējā gadījumā ne tikai tiktu pārkāpta šī sprieduma 70.–72. punktā atgādinātā judikatūra, bet arī judikatūra, saskaņā ar kuru iespēja iesniegt pieteikumu Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punkta izpratnē neļauj ierēdnim neievērot Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā noteiktos termiņus sūdzības iesniegšanai un prasības celšanai, lai ar šādu vēlāk iesniegtu pieteikumu netieši apstrīdētu agrāku lēmumu, kas nav ticis apstrīdēts noteiktajos termiņos (skat. spriedumu, 2016. gada 17. novembris, *Fedtke*/EESK, T-157/16 P, nav publicēts, EU:T:2016:666, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

76 Šajā gadījumā informācija, uz kuru prasītājs atsaucas savā 2018. gada 4. janvāra vēstulē un ar kuru būtībā viņš tiecas pierādīt, ka viņa iecelšana par EDAK vadītāju bija iecelšana jaunā amatā ar lielāku atbildību, ir informācija, kas bija prasītāja rīcībā, kad viņš ieņēma šo amatu no 2013. gada jūlija līdz 2014. gada decembrim, un tā līdz ar to bija viņam zināma brīdī, kad viņš uzzināja par 2015. gada novembra paziņojumu par pensiju. Tomēr viņš to neiesniedza *PMO* tam noteiktajā sūdzības iesniegšanas termiņā. Līdz ar to šī informācija nav tāda, kas prasītājam ļautu atsākt minētā termiņa tecējumu.

77 Tātad 2018. gada 31. janvāra paziņojums, ciktāl tajā ir minēta pirmā prasījuma esamība, ir jāuzskata par vienkāršu 2015. gada novembra paziņojumā par pensiju atspoguļoto lēmumu apstiprinošu lēmumu.

78 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasījumi, kas vērsti pret 2018. gada 31. janvāra paziņojumu, ciktāl tajā ir minēta pirmā prasījuma esamība, nav pieņemami.

79 Ņemot vērā, ka prasītājs tiesas sēdē paziņoja, ka atsakās no saviem prasījumiem saistībā ar otro prasījumu (skat. šī sprieduma 53. punktu), viņa argumentācijas pamatotība ir jāpārbauda vienīgi, ciktāl tā attiecas uz trešo prasījumu, kura konstatējums, kas izriet no 2017. gada 30. novembra paziņojuma, bija atkārtots 2018. gada 31. janvāra paziņojumā.

Par lietas būtību

80 Savu prasījumu atcelt tiesību aktu atbalstam prasītājs norāda sešus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz tiesību kļūdu, otrais – uz Civildienesta noteikumu 85. panta pārkāpumu, trešais – uz tādu principu pārkāpumu, kuri piemērojami tiesisku aktu atsaukšanai, ceturtais – uz tādu principu pārkāpumu, kuri piemērojami prettiesisku aktu atsaukšanai, piektais – uz pamatojuma nepietiekamību un sestais – uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Par tiesību kļūdu

81 Prasītājs apgalvo, ka korekcija ar atpakaļejošu spēku, kas tika piemērota viņa pensijai, nav bijusi pamatota un ka lēmumos, kurus viņš lūdz atcelt, ir pieļauta tiesību kļūda.

82 Prasītājs argumentē, ka lēmums, kas atspoguļots 2013. gada februāra paziņojumā par viņa algu, esot pieņemts nepamatoti.

83 Komisija atbild, ka prasītāja amata maiņa un viņa pievienošanās EĀDD dienestam neesot bijusi par iemeslu tam, lai tiktu mainīta pakāpe vai līmenis.

84 Šajā ziņā ir jāatgādina (skat. šī sprieduma 18.–20. punktu), ka 2004. gada 1. maijā, kad stājās spēkā jaunā atalgojuma skala, prasītāja klasifikācija, proti, A 4 pakāpes 6. līmenis, tika pārveidota par A* 12 pakāpes 6. līmeni, piemērojot reizināšanas koeficientu 0,9426565 atbilstoši tabulai, kas attiecas uz iepriekšējo A kategoriju un kas minēta Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 2. punktā.

85 2006. gada 1. maijā prasītāja pakāpe tika pārdēvēta par AD 12.

86 2007. gada 1. novembrī prasītājs tika klasificēts AD 12 pakāpes 8. līmenī, pēc tam, kad viņš bija otrreiz paaugstināts uz augstāku līmeni pēc 2004. gada reformas stāšanās spēkā. Iespēja ierēdņus un darbiniekus, kas bija nodarbināti pirms 2004. gada 1. maija, klasificēt augstākā līmenī nekā Civildienesta noteikumu 66. pantā paredzētais augstākais līmenis (skat. šī sprieduma 4. punktu), izriet no tabulas, kura attiecas uz iepriekšējo A kategoriju un kura sniegta Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 2. punktā (skat. šī sprieduma 10. punktu).

87 Tā kā prasītājs netika paaugstināts, viņš palika AD 12 pakāpes 8. līmenī, kamēr pildīja savu amatu, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 8. panta 2. punktu (skat. šī sprieduma 13. punktu).

88 Savas pensionēšanās brīdī 2015. gada aprīlī viņš bija klasificēts AD 12 pakāpes piektajā līmenī. Tomēr algai, kas atbilst AD 12 pakāpes piektajam līmenim, tika piemērota korekcija ar vērtību 1,1314352, lai alga, kas tiek ņemta vērā prasītāja pensijas aprēķināšanai, būtu identiska pamatalgai, proti, algai, ko viņš saņēma pensionēšanās datumā, tas ir, 13 322,22 EUR (skat. šī sprieduma 25. punktu).

89 Jāuzsver, ka pensionēšanās brīdī prasītājs neapstrīdēja attiecībā uz viņu notikušo līmeņa maiņu.

90 Šī sprieduma 88. punktā minētā pamatalgas summa izrietēja no reizināšanas koeficienta 1 piemērošanas, kas tika veikta 2013. gada februārī (skat. šī sprieduma 22. punktu).

91 Tomēr no Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 7. panta 2. punkta izriet, ka reizināšanas koeficients tika aprēķināts 2004. gada 1. maijā (skat. šī sprieduma 12. punktu).

92 Ņemot vērā prasītāja klasifikāciju šajā datumā (skat. šī sprieduma 18. punktu), piemērojot tabulu, kas attiecas uz iepriekšējo A kategoriju un kas sniegta Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 2. panta 2. punktā, viņa reizināšanas koeficientam vajadzēja būt 0,9426565 (skat. šī sprieduma 11. punktu).

93 Turklāt Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 7. panta 2. punkta trešās daļas normās ir paredzēts piemērot 2004. gada 1. maijā aprēķināto reizināšanas koeficientu, izvirzot augstākā līmenī vai pielāgojot atalgojumu. Savukārt šī paša panta 6. punktā jauna koeficienta noteikšana ir paredzēta, vienīgi pirmo reizi paaugstinot amatā pēc 2004. gada 1. maija (skat. šī sprieduma 12. punktu).

94 Taču nav strīda par to, ka prasītājs netika paaugstināts amatā laikposmā no 2004. gada 1. maija līdz 2015. gada 1. aprīlim, kad viņš pensionējās.

95 Līdz ar to attiecībā uz prasītāju līdz viņa pensionēšanās brīdim vajadzēja tikt piemērotam reizināšanas koeficientam 0,9426565.

96 Tomēr, sākot no 2013. gada februāra paziņojuma par algu, prasītājam tika piemērots reizināšanas koeficients 1 (skat. šī sprieduma 90. punktu).

97 Ne no viena lietas materiāla neizriet, ka lēmums, kas saistīts ar reizināšanas koeficientu un kas atspoguļots 2013. gada februāra paziņojumā prasītāja par algu, būtu tiesisks, lai gan tika konstatēts, ka prasītājs neizpildīja nosacījumus, kuri bija paredzēti aktos, kas attiecās uz to, lai viņam tiktu piemērots jauns reizināšanas koeficients.

98 Pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, šādas izmaiņas līdz ar to nebija pamatotas, ņemot vērā nosacījumus, kuri paredzēti piemērojamajās Civildienesta noteikumu normās.

99 Kā izriet no 2015. gada 6. marta paziņojuma, šo nepamatoto izmaiņu rezultātā prasītāja pensija tika aprēķināta, pamatojoties uz pamatalgas summu, kas izrietēja no reizināšanas koeficienta 1 piemērošanas (skat. šī sprieduma 90. punktu).

100 Mērķis korekcijai, kas tika veikta ar lēmumu, kurš atspoguļots 2015. gada novembra paziņojumā par pensiju (skat. šī sprieduma 33. punktu), un pēc tam korekcijai, kas tika veikta ar 2017. gada 30. novembra paziņojumu, bija kompensēt šī sprieduma 98. punktā minētās nepamatotās izmaiņas.

101 Tādējādi 2017. gada 30. novembra paziņojumā *PMO* noteica pamatalgas summu, šoreiz par pamatu ņemot nevis algu, ko prasītājs bija saņēmis pensionēšanās datumā un kas bija noteikta, pamatojoties uz reizināšanas koeficientu 1, bet gan algu, ko prasītājam būtu vajadzējis saņemt un kas ir noteikta, pamatojoties uz reizināšanas koeficientu ar vērtību 0,9426565. Šāds koeficients tātad tika piemērots algai, kas atbilda AD 12 pakāpes 8. līmenim, kā tas izriet no tabulas Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 8. panta 2. punktā (skat. šī sprieduma 87. punktu). Prasītāja pensionēšanās datumā summa, kas šajā ziņā bija ierakstīta minētajā tabulā, bija 13 322,22 EUR (skat. šī sprieduma 13. punktu). Tādējādi saņemtā pamatalga bija 12 558,28 EUR, kā rezultātā tika veiktas piemērotās korekcijas izmaiņas, lai alga, kas tiek ņemta vērā pensijas aprēķināšanai, būtu identiska pamatalgai. Korekcijas vērtība tādējādi tika mainīta no 1,1314352 uz 1,066555 (skat. šī sprieduma 37. punktu).

102 Taču prasītājs nav pierādījis, ka *PMO* šādi veiktā aktu piemērošana būtu kļūdaina.

103 It īpaši prasītājam nav pamata apgalvot, ka, ņemot vērā viņa pārcelšanu uz EĀDD 2011. gada oktobrī (skat. šī sprieduma 21. punktu), viņam vairs nebija jāpiemēro Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumi, kas būtu pamatojis reizināšanas koeficienta 0,9426565 atcelšanu un reizināšanas koeficienta 1 piemērošanu.

104 Proti, lai gan prasītāja stāšanās amatā EĀDD bija pamatā jauna līguma parakstīšanai, tā izrietēja, kā secināms no 2010. gada 8. decembra vēstules, ko prasītājam nosūtīja Padomes ģenerālsekretārs, no darbinieku pārcelšanas, kura notika vienlaikus ar atsevišķu dienestu un funkciju, par ko līdz tam atbildēja Padomes Ģenerālsekretariāts, nodošanu EĀDD. Līdz ar to tā nebija iecelšana amatā, kas iezīmētu jaunas karjeras sākumu, attiecībā uz kuru nevajadzēja piemērot Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumus.

105 Turklāt, prasītājam sākot pildīt pienākumus EĀDD, viņa karjera netika pārtraukta. Tādējādi prasītājs joprojām bija klasificēts AD 12 pakāpes astotajā līmenī, kuru piemēro vienīgi atbilstoši Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumiem. Turklāt viņa darba stāžs līmenī pirms stāšanās amatā EĀDD 2011. gada 1. oktobrī tika saglabāts (skat. šī sprieduma 21. punktu).

106 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, pēc stāšanās amatā EĀDD 2011. gada 1. oktobrī viņam joprojām bija piemērojami Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumi.

107 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājs kļūdaini apgalvo, ka korekcija ar atpakaļejošu spēku, kas tika piemērota viņa pensijai 2017. gada novembrī, nav pamatota un ka 2017. gada 30. novembra paziņojumā šī iemesla dēļ ir pieļauta tiesību kļūda.

108 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

Par Civildienesta noteikumu 85. panta pārkāpumu

109 Prasītājs apgalvo, ka reizināšanas koeficients, kas viņam tika piemērots, kamēr viņš bija nodarbināts, nebija norādīts līgumā, kuru viņš noslēdza ar EĀDD, un ka šī iemesla dēļ viņš nevarēja būt informēts par iespējamu tā lēmuma prettiesiskumu, ar ko tika noteiktas viņa tiesības, stājoties amatā EĀDD.

110 Prasītājs arī atsaucas uz aplūkojamo tiesību normu sarežģītību.

111 Visbeidzot prasītājs piemin, ka neviena no Civildienesta noteikumu normām viņam neļāva pārbaudīt tā reizināšanas koeficienta pareizību, kas viņam tika piemērots, it īpaši pēc 2013. gada februāra.

112 Komisija apgalvo, ka Civildienesta noteikumu 85. panta nosacījumi šajā lietā bija izpildīti.

113 Tā piebilst, ka tikai salīdzinājums starp prasītāja administratīvo statusu, kas izriet no lietojumprogrammas, kura viņam ļāva iepazīties ar viņa personīgo lietu, un starp administratīvo statusu, kas izrietēja no paziņojumiem par viņa algu, ļāva prasītājam atklāt neizskaidrotu reizināšanas koeficienta atšķirību.

114 Šajā ziņā no Civildienesta noteikumu 85. panta, kas saskaņā ar PDNK 45. pantu ir piemērojams pagaidu darbiniekiem, izriet – lai varētu atgūt nepamatoti izmaksātu summu, ir jāiesniedz pierādījumi par to, ka tās saņēmējs patiešām zināja, ka maksājums ir prettiesisks, vai arī par to, ka maksājuma prettiesiskums ir bijis tik acīmredzams, ka maksājuma saņēmējs nevarēja par to nezināt. Ja šajā otrajā gadījumā saņēmējs apstrīd, ka ir zinājis par maksājuma prettiesiskumu, ir jāpārbauda apstākļi, kādos maksājums tika veikts, lai noteiktu, vai maksājuma prettiesiskumam vajadzēja būt acīmredzamam (spriedums, 1994. gada 10. februāris, *White*/Komisija, T-107/92, EU:T:1994:17, 32. punkts).

115 Vārdkopa "tik acīmredzams", kas raksturo maksājuma prettiesiskumu Civildienesta noteikumu 85. panta izpratnē, nozīmē nevis to, ka nepamatotu maksājumu saņēmējam nemaz nebūtu par tiem jādomā vai tie jāpārbauda, bet gan to, ka šī summa ir jāatmaksā, tiklīdz ir notikusi kļūda, kuru nevar nepamanīt samērā rūpīgs ierēdnis, kam ir jāzina normas, kuras reglamentē viņa atalgojumu (spriedumi, 1979. gada 11. jūlijs, *Broe*/Komisija, 252/78, EU:C:1979:186, 13. punkts, un 1994. gada 10. februāris, *White*/Komisija, T-107/92, EU:T:1994:17, 33. punkts).

116 Civildienesta noteikumu 85. pants ir interpretējams tādējādi, ka ir jānoskaidro nevis tas, vai kļūda bija acīmredzama administrācijai, bet vai tā bija acīmredzama ieinteresētajai personai. Tādas administrācijas situācija, kam ir jānodrošina tūkstošiem dažāda veida atalgojumu un pabalstu maksājumu, nav salīdzināma ar ierēdņa situāciju, kuram ir personiska interese pārbaudīt savus ikmēneša saņemtos maksājumus (spriedumi, 1979. gada 11. jūlijs, *Broe*/Komisija, 252/78, EU:C:1979:186, 11. punkts). Lai gan var izteikt nožēlu par to, ka dažreiz administrācijai ir nepieciešams ilgs laiks, lai saprastu, ka

maksājums ir prettiesisks, tomēr personai, kura nebūt netiek atbrīvota no jebkādiem apzināšanas vai kontroles centieniem, ir jāatklāj kļūda, ko rūpīgs ierēdnis normāli nevar nepamanīt (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1994. gada 10. februāris, *White*/Komisija, T-107/92, EU:T:1994:17, 39. punkts, un 2019. gada 18. jūnijs, *Quadri di Cardano*/Komisija, T-828/17, nav publicēts, EU:T:2019:422, 63. punkts).

117 Turklāt no judikatūras izriet, ka Savienības tiesa, lai izvērtētu administrācijas pieļautās kļūdas acīmredzamo raksturu, papildus ierēdņa atbildībai, kas saistīta ar viņa amata pakāpi un stāžu, ņem vērā tādus faktorus kā to, cik skaidras ir ieinteresētajai personai pienākošos maksājumu piešķiršanas nosacījumus reglamentējošās normas, kā arī to, cik būtiski ir mainījusies ieinteresētās personas personiskā vai ģimenes situācija gadījumā, kad strīdus maksājuma veikšana ir saistīta ar administrācijas īstenotu šādas situācijas izvērtējumu (skat. spriedumu, 2019. gada 18. jūnijs, *Quadri di Cardano* /Komisija, T-828/17, nav publicēts, EU:T:2019:422, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

118 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ieinteresētajam ierēdnim, pildot viņam noteikto rūpības pienākumu, nav obligāti jāspēj precīzi noteikt administrācijas pieļautās kļūdas apjomu. Šajā ziņā pietiek vien ar to, ka ieinteresētajai personai ir radušās šaubas par attiecīgo maksājumu pamatotību, lai tai rastos pienākums sazināties ar administrāciju nolūkā veikt nepieciešamās pārbaudes (skat. spriedumu, 2019. gada 18. jūnijs, *Quadri di Cardano*/Komisija, T-828/17, nav publicēts, EU:T:2019:422, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

119 Šajā gadījumā *PMO* pieļautā kļūda izriet no tā, ka prasītājam tika piemērots reizināšanas koeficients 1, nevis 0,9426565. Šī kļūda, kas vispirms tika pieļauta 2013. gada februārī, vēlāk turpinājās, tostarp arī brīdī, kad prasītājs pensionējās un kad tika noteiktas viņa tiesības uz pensiju.

120 Šajā ziņā, kā tika norādīts šī sprieduma 22. punktā, prasītājam, kuram līdz tam tika piemērots reizināšanas koeficients 0,9426565, sākot no viņa 2013. gada februāra paziņojuma par algu, tika piemērots reizināšanas koeficients 1, kas atbilda viņa algas palielinājumam par 737,75 EUR mēnesī. Turklāt attiecībā uz laikposmu no 2011. gada oktobra līdz 2013. gada janvārim viņa neto ienākumiem tika piemērota korekcija ar atpakaļejošu spēku par kopējo summu 7948,81 EUR, un tā tika viņam izmaksāta 2013. gada februārī.

121 Šādām izmaiņām, ņemot vērā to apmēru, noteikti vajadzēja piesaistīt prasītāja uzmanību.

122 Turklāt 2011. gada oktobrī prasītājs nesaņēma paaugstinājumu, kas būtu pamatojis jauna reizināšanas koeficienta noteikšanu (skat. šī sprieduma 12. un 93. punktu). Viņš arī netika paaugstināts uz augstāku līmeni, kas būtu varējis pamatot viņa algas palielinājumu.

123 Turklāt ar prasītāja pārcelšanu uz EĀDD 2011. gada oktobrī nevarēja pamatot vienlaikus gan to, ka viņš joprojām tiek klasificēts AD 12 pakāpes 8. līmenī, kurā viņš bija klasificēts atbilstoši Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumiem, gan reizināšanas koeficienta, kura piemērošana izriet no Civildienesta noteikumu XIII pielikuma pārejas noteikumiem, atcelšanu (skat. šī sprieduma 103. un 105. punktu).

124 Visbeidzot, lai gan ir taisnība, ka 2013. gadā prasītājs tika iecelts par EDAK vadītāju, viņš šajā gadījumā palika klasificēts AD 12 pakāpes 8. līmenī (skat. šī sprieduma 23. punktu). Turklāt ar šo iecelšanu amatā, kas notika 2013. gada jūlijā, nevarētu pamatot 2013. gada februārī veiktu papildu algas maksājumu par laikposmu no 2011. gada oktobra līdz 2013. gada janvārim.

125 Ņemot vērā, ka prasītāja karjerā nav notikumu, ar kuriem varētu pamatot šī sprieduma 120. punktā minētās izmaiņas, tām vēl jo vairāk vajadzēja pievērst prasītāja uzmanību.

126 Turklāt jāpiebilst, ka 2013. gada februārī prasītājs bija amatā jau vairāk nekā trīspadsmit gadus un bija klasificēts AD 12 pakāpes 8. līmenī, kuram atbilstošā alga ir vienāda ar AD 14 pakāpes pirmā līmeņa algu. Turklāt savos rakstveida apsvērumos prasītājs norāda, ka pēc tam, būdams EDAK vadītājs, viņš "pildīja tādas personas pienākumus, kura ir pilnvarota pārstāvēt EDAK attiecībā uz jebkādiem tiesību aktiem ar finansiālo un administratīvo iedarbību". Šāds atbildības līmenis un prasītāja pildīto pienākumu raksturs apstiprina Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru ieinteresētā persona nevarēja nezināt, vēlākais 2015. gada martā, par *PMO* pieļautās kļūdas esamību.

127 Visbeidzot Komisija norāda – un šajā ziņā nav tikusi apstrīdēta –, ka tikai salīdzinājums vien starp prasītāja administratīvo statusu, kas izrietēja no lietojumprogrammas, kura viņam ļāva iepazīties ar viņa personīgo lietu, un starp šo administratīvo statusu, kas izrietēja no viņa paziņojumiem par algu, ļāva atklāt nekonsekvenci attiecībā uz viņam bija piemēroto reizināšanas koeficientu (skat. šī sprieduma 113. punktu).

128 No iepriekš minētā izriet, ka brīdī, kad 2013. gada februārī prasītājs saņēma algas palielinājumu 737,75 EUR apmērā un tajā pašā mēnesī viņa neto ienākumiem tika piemērota korekcija ar atpakaļejošu spēku par kopējo summu 7948,81 EUR, viņam būtu vajadzējis rasties vismaz šaubām par to, vai viņš atbilst nosacījumiem, lai saņemtu šādu palielinājumu bez pakāpes paaugstināšanas, kas varētu pamatot to, ka viņam piemērotā reizināšanas koeficienta vērtība mainās no 0,9426565 uz 1. Pastāvot šādām šaubām par 2013. gada februāra paziņojumā par algu atspoguļotā lēmuma tiesiskumu, viņam vajadzēja ar šo problēmu vērsties *PMO* kompetentajos dienestos (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1979. gada 11. jūlijs, *Broe*/Komisija, 252/78, EU:C:1979:186, 13. punkts, un 1994. gada 10. februāris, *White*/Komisija, T-107/92, EU:T:1994:17, 42. punkts).

129 No lietas materiāliem neizriet, ka prasītājs būtu šādi rīkojies brīdī, kad viņam tika nosūtīts 2013. gada februāra paziņojums par algu, ne arī pēc tam, it īpaši kad viņš saņēma 2015. gada 6. marta paziņojumu, ar kuru tika noteiktas viņa tiesības uz pensiju, lai gan acīmredzamā *PMO* pieļautā kļūda tobrīd vēl turpinājās.

130 Līdz ar to Civildienesta noteikumu 85. panta pārkāpums nav pierādīts.

131 Šo secinājumu nevar atspēkot apstāklis, ka *PMO* pieļāva nolaidību vai kļūdu, pieņemot lēmumu, kas atspoguļots 2013. gada februāra paziņojumā par algu un vēlāk 2015. gada 6. marta paziņojumā. Šādi apstākļi neietekmē to, ka tiek piemērots Civildienesta noteikumu 85. pants, kas nozīmē tieši to, ka administrācija ir pieļāvusi kļūdu, veicot nelikumīgu maksājumu (spriedumi, 1994. gada 24. februāris, *Stahlschmidt*/Parlaments, T-38/93, EU:T:1994:23, 23. punkts; 2006. gada 30. novembris, J/Komisija, T-379/04, EU:T:2006:368, 100. punkts, un 2007. gada 16. maijs, F/Komisija, T-324/04, EU:T:2007:140, 139. punkts).

132 Arī pārējie prasītāja argumenti neatspēko šī sprieduma 130. punktā minēto secinājumu.

133 Pirmkārt, arguments attiecībā uz to, ka prasītājs nevarēja zināt par iespējamu prettiesiskumu, tādēļ ka ne līgumā, ne lēmumā par viņa pieņemšanu darbā reizināšanas koeficients nebija minēts, ir jānoraida, ņemot vērā šī sprieduma 120.–127. punktā minētos apsvērumus.

134 Turklāt reizināšanas koeficients 1 bija minēts 2013. gada februāra paziņojumā par algu. Līdz ar to prasītājam bija iespējams zināt par tā esamību un vērtību.

135 Otrkārt, reizināšanas koeficienta, ko būtu vajadzējis piemērot prasītājam, proti, 0,9426565, noteikšana izrietēja no šī sprieduma 91.–93. punktā norādīto tiesību normu kopīgas piemērošanas prasītāja situācijai. Līdz ar to prasītājs kļūdaini apgalvo, ka neviena no Civildienesta noteikumu normām viņam neļāva pārbaudīt viņam piemērotā reizināšanas koeficienta pareizību.

136 Turklāt jāatgādina, ka ikvienam ierēdnim vai darbiniekam ir jāzina Civildienesta noteikumi (spriedums, 1999. gada 19. maijs, *Connolly*/Komisija, T-34/96 un T-163/96, EU:T:1999:102, 168. punkts). Līdz ar to prasītājs nevar apgalvot, ka viņš nezināja šo normu esamību un apjomu, un tas tā *a fortiori* ir, ņemot vērā viņa atbildības līmeni un stāžu.

137 No iepriekš minētā izriet, ka šis pamats ir jānoraida.

Par tādu principu pārkāpumu, kuri attiecas uz tiesisku aktu atsaukšanu

138 Jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru tiesiska administratīva akta, ar ko ir piešķirtas subjektīvas tiesības vai līdzīgi labumi, atsaukšana ar atpakaļejošu spēku ir pretrunā vispārējiem tiesību principiem (skat. spriedumu, 2017. gada 27. jūnijs, *Ruiz Molina*/*EUIPO*, T-233/16 P, EU:T:2017:435, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

139 Prasītājs apgalvo, ka lēmums, ar kuru bija noteikta viņa pakāpe un līmenis brīdī, kad 2011. gada 1. oktobrī viņš tika pārcelts uz EĀDD, bija tiesisks un ar to viņam tika piešķirtas subjektīvas tiesības. Tādējādi, prasītāja ieskatā, to nevarēja atsaukt.

140 Komisija apgalvo, ka *PMO* nav atsaucis tiesisku aktu.

141 Jānorāda, ka ar 2017. gada 30. novembra un 2018. gada 31. janvāra paziņojumiem, kurus prasītājs lūdz atcelt, netika mainīta viņa pakāpe vai līmenis, pretēji tam, ko prasītājs, šķiet, apgalvo. Prasītāja līmenis tika mainīts ar 2015. gada 6. marta paziņojumu, kuru viņš nelūdz atcelt un kurš šajā ziņā netika grozīts ar 2017. gada 30. novembra paziņojumu (skat. šī sprieduma 25. punktu).

142 Katrā ziņā 2015. gada 6. marta paziņojums, ciktāl tas šajā ziņā nav ticis grozīts ar 2017. gada 30. novembra paziņojumu, ir kļuvis galīgs, jo, pirmām kārtām, prasītājs pats ir norādījis, ka tas viņam tika paziņots 2015. gada martā, un, otrām kārtām, no lietas materiāliem neizriet, ka attiecībā uz to būtu iesniegta sūdzība Civildienesta noteikumos paredzētajā termiņā.

143 No iepriekš minētā izriet, ka šis pamats ir jānoraida.

Par tādu principu pārkāpumu, kuri attiecas uz prettiesisku aktu atsaukšanu

144 Prasītājs būtībā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi principus, kuri attiecas uz prettiesisku aktu atsaukšanu. Viņš precizē, ka iestāde var atsaukt prettiesisku aktu, kas rada subjektīvas tiesības, vienīgi tad, ja šī atsaukšana notiek saprātīgā termiņā. Šajā ziņā viņš arī atsaucas uz tiesiskās drošības principu un trīs mēnešus ilga termiņa piemērošanu, kas atbilst termiņam, kurš noteikts ierēdnim vai darbiniekam administrācijas akta apstrīdēšanai.

145 Prasītājs turklāt min līgumiskās attiecības, kas viņu saistīja ar iestādi, kura viņu nodarbināja, un apstākli, ka nodarbināšanas kārtību, kas izriet no šādām attiecībām, nevarēja mainīt vēlāk nekā trīs mēnešus pēc tam, kad viņš sāka pildīt darba pienākumus, un *a fortiori* pēc tam, kad viņš darba pienākumus bija beidzis. Viņš piebilst, ka EĀDD bija pienākums viņam garantēt visas viņa tiesības, it īpaši tiesības uz atlīdzību. Tāpat prasītājs norāda, joprojām attiecībā uz to līgumisko attiecību grozīšanu, kuras viņu saistīja ar iestādi, kas viņu nodarbināja, ka tikai kopš 2017. gada 23. novembra – un šajā ziņā viņam netika paziņots nekāds lēmums – prasītājs ir bijis informēts, ka "viņa amats esot atbildis sektora vadītāja līmenim un ka līdz ar to viņam nebija tiesību uz vadības līmeni".

146 Visbeidzot prasītājs norāda, ka viņam nekad nav ticis paziņots lēmums piemērot viņa darba stāža laikā saņemtajai algai jaunu reizināšanas koeficientu.

147 Komisija, kas savos rakstveida apsvērumos apgalvoja, ka tā nav atsaukusi prettiesisku aktu, bet tikai labojusi kļūdu, šo apgalvojumu atkārtoja tiesas sēdē.

148 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan ir jāatzīst ikvienas Savienības iestādes, kas konstatē tās pieņemtā akta prettiesiskumu, tiesības saprātīgā termiņā to atsaukt ar atpakaļejošu spēku, šīs tiesības tomēr var tikt ierobežotas ar nepieciešamību ievērot akta radītā labuma ieguvēja, kas varēja paļauties uz šī akta tiesiskumu, tiesisko paļāvību (spriedumi, 1991. gada 20. jūnijs, *Cargill*/Komisija, C-248/89, EU:C:1991:264, 20. punkts, un 2017. gada 27. jūnijs, *Ruiz Molina*/*EUIPO*, T-233/16 P, EU:T:2017:435, 27. punkts).

149 Turklāt ir jāatgādina, ka Savienības iestādei ir tiesības atsaukt prettiesisku aktu vienīgi saprātīgā termiņā (spriedumi, 1997. gada 17. aprīlis, *de Compte*/Parlaments, C-90/95 P, EU:C:1997:198, 35. punkts, un 2017. gada 27. jūnijs, *Ruiz Molina*/*EUIPO*, T-233/16 P, EU:T:2017:435, 27. punkts).

150 Tātad tāda prettiesiska akta atsaukšana, kas bijis labvēlīgs tā adresātam, ir likumīgi pakļauta diviem nosacījumiem: pirmais, ka tiek ievērota ieinteresētās personas tiesiskā paļāvība, un otrais, ka šī atsaukšana notiek saprātīgā termiņā.

151 Pirmkārt, attiecībā uz ieinteresētās personas tiesiskās paļāvības ievērošanu saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai būtu tiesības atsaukties uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, ir jābūt izpildītiem trim kumulatīviem nosacījumiem. Pirmām kārtām, administrācijai ir jābūt sniegušai ieinteresētajai personai precīzus, beznosacījumu un saskaņotus solījumus, kuri izriet no pilnvarotiem un ticamiem avotiem. Otrām kārtām, šiem solījumiem ir jābūt tādiem, kas var radīt pamatotas cerības personai, kurai tie ir adresēti. Trešām kārtām, sniegtajiem solījumiem ir jāatbilst piemērojamajām tiesību normām (skat. spriedumu, 2016. gada 27. janvāris, *Montagut Viladot*/Komisija, T-696/14 P, EU:T:2016:30, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

152 Jānorāda, ka, lai gan tiesiskās paļāvības aizsardzības princips var ierobežot administrācijas tiesības ar atpakaļejošu spēku atcelt prettiesisku aktu gadījumos, kad akta adresāts varēja paļauties uz šī akta šķietamo tiesiskumu, šo nosacījumu neuzskata par izpildītu, ja pastāv objektīvi apstākļi, kuru dēļ ieinteresētajai personai būtu vajadzējis apzināties attiecīgo kļūdu, vai, citiem vārdiem, ja pastāv fakti, pamatojoties uz kuriem varēja apšaubīt akta tiesiskumu. Tādējādi ieinteresētā persona nevar paļauties uz šķietamo atceltā akta tiesiskumu, it īpaši, ja šis akts nav juridiski pamatots vai ja tas ticis pieņemts, acīmredzami neievērojot piemērojamās tiesību normas (spriedums, 2010. gada 12. maijs, *Bui Van* /Komisija, T-491/08 P, EU:T:2010:191, 44. punkts).

153 Mērķis judikatūrai attiecībā uz tādu prettiesisku aktu atcelšanu ar atpakaļejošu spēku, kuri piešķir subjektīvas tiesības, ir apvienot divus principus, proti, tiesiskās paļāvības aizsardzības principu un tiesiskuma principu. Saskaņā ar šo judikatūru, ja rūpīgs ierēdnis nevarēja nepamanīt prettiesiskumu, tad paļāvību nevar uzskatīt par tiesisku un līdz ar to pilnībā ir piemērojams tiesiskuma princips (spriedums, 2010. gada 12. maijs, *Bui Van*/Komisija, T-491/08 P, EU:T:2010:191, 45. punkts).

154 Jānorāda, ka judikatūrā par tiesiskās paļāvības principa piemērošanu tādā jomā kā prettiesisku aktu, ar kuriem piešķir subjektīvas tiesības, atcelšana ar atpakaļejošu spēku, it īpaši šī sprieduma 153. punktā minētā judikatūra, atbalsojas judikatūra, kas piemērojama nepamatotu maksājumu atgūšanas jomā (skat. šī sprieduma 115.–118. punktu, it īpaši 115. punktu). Šāda konverģence nav pārsteidzoša, jo Civildienesta noteikumu 85. pants pats ir tiesiskās paļāvības aizsardzības principa izpausme (spriedums, 1990. gada 13. marts, *Costacurta*/Komisija, T-34/89 un T-67/89, EU:T:1990:20, 43. punkts).

155 Līdz ar to, ja prettiesiskums ir tāds, kas ietilpst Civildienesta noteikumu 85. panta piemērošanas jomā, tas nevar radīt leģitīmas cerības personai, kura gūst no tā labumu.

156 Kā tika norādīts iepriekš (skat. šī sprieduma 129. punktu), *PMO* varēja, nepieļaujot kļūdu, šajā gadījumā piemērot Civildienesta noteikumu 85. panta normas, kā tās ir interpretējusi Tiesa un Vispārējā tiesa (skat. šī sprieduma 115.–118. punktu).

157 Proti, kad 2013. gada februārī prasītājs saņēma algas palielinājumu 737,75 EUR apmērā par laikposmu no 2011. gada oktobra un kad tajā pašā mēnesī viņa neto ienākumiem tika piemērota korekcija ar atpakaļejošu spēku par kopējo summu 7948,81 EUR, prasītājam būtu vajadzējis rasties vismaz šaubām par to, vai viņš atbilst nosacījumiem, lai saņemtu šādu palielinājumu bez pakāpes paaugstināšanas, kas varētu pamatot to, ka viņam piemērotā reizināšanas koeficienta vērtība mainās no 0,9426565 uz 1 (skat. šī sprieduma 119.–128. punktu).

158 No iepriekš minētā izriet, ka šajā gadījumā tiesiskās paļāvības esamība nav pierādīta.

159 Otrkārt, attiecībā uz saprātīga termiņa ievērošanu ir jāatgādina, ka tas, vai termiņš ir saprātīgs, ir jānovērtē, ņemot vērā visus lietas apstākļus (spriedums, 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, EU:C:2002:582, 187. punkts).

160 It īpaši tad, ja prettiesiska akta atsaukšana ir par iemeslu nepamatota maksājuma atgūšanai, ir jānosaka, vai aktam, kas ir ticis atsaukts, ir pilnībā finansiāls priekšmets.

161 Ja aplūkojamajam aktam ir pilnībā finansiāls priekšmets, tā atsaukšana, kurai ir tādas pašas sekas kā pamatojoties uz šo aktu nepamatoti samaksāto summu atgūšanai, izriet no vienkāršas Civildienesta noteikumu 85. panta piemērošanas. Šādā gadījumā, lai saglabātu Civildienesta noteikumu 85. panta otrās daļas pirmajā teikumā noteikto normu lietderīgo piemērojamību, aplūkojamais akts ir jāatsauc šajās normās paredzēto piecu gadu laikā.

162 Jānorāda, ka jēdzienu "lēmums ar pilnībā finansiālu priekšmetu" Savienības tiesas jau ir izmantojušas, lai noteiktu judikatūras piemērošanas jomu, pieņemot, ka attiecīgā ierēdņa vai darbinieka paziņojums par algu vai pensiju liek sākties sūdzības iesniegšanas un prasības celšanas termiņam (skat. šī sprieduma 61. punktu).

163 Šajā ziņā tādu lēmumu ar pilnībā finansiālu priekšmetu neizsmeļošu sarakstu, kuru esamība un apjoms paša to priekšmeta dēļ var skaidri izrietēt no paziņojuma par algu vai pensiju, kas individuāli adresēts ierēdnim vai darbiniekam, Civildienesta tiesa ir sniegusi 2006. gada 28. jūnija spriedumā *Grünheid* /Komisija (F-101/05, EU:F:2006:58, 43. un 44. punkts). Proti, Civildienesta tiesa minēja tostarp pasākumus saistībā ar korekcijas koeficientu noteikšanu, atalgojuma ikgadēju korekciju, ceļa izdevumu atlīdzinājumu, atteikumu piešķirt ekspatriācijas pabalstus un ieturējumus sakarā ar ģimenes pabalstiem, kas saņemti no citiem avotiem.

164 Ir jānošķir lēmumi ar pilnībā finansiālu priekšmetu un tādi lēmumi, kuru priekšmets, lai arī šiem lēmumiem ir finansiālas sekas, pārsniedz ieinteresētās personas tieši finansiālo tiesību noteikšanu. Piemēram, runa var būt par lēmumu, ar kuru galīgi klasificē no jauna darbā pieņemtu ierēdni, vai par lēmumu paaugstināt amatā.

165 Šajā lietā ar 2017. gada 30. novembra paziņojumu *PMO* atsauca 2015. gada 6. marta paziņojumu, ciktāl ar to tika noteikta algas summa, kas tika ņemta vērā prasītāja pensijas aprēķināšanā, pamatojoties uz reizināšanas koeficientu 1 (skat. šī sprieduma 50. punktu). Rezultātā tam ar atpakaļejošu spēku bija jāsamazina prasītāja pensija un jāliek pieprasīt atmaksāt pārmaksu, kas izrietēja no lielākas pensijas summas izmaksas laikposmā no 2015. gada aprīļa līdz 2017. gada decembrim.

166 Tādējādi ar 2017. gada 30. novembra paziņojumu tika atsaukts akts ar pilnībā finansiālu priekšmetu.

167 Šī atsaukšana notika aptuveni divus gadus un deviņus mēnešus ilgā termiņā, kas ir mazāk par šajā gadījumā piemērojamo piecu gadu termiņu (skat. šī sprieduma 161. punktu).

168 No iepriekš minētā izriet, ka tādu noteikumu pārkāpums, kuri attiecas uz prettiesisku aktu atsaukšanu, šajā gadījumā nav pierādīts.

169 Šī sprieduma 168. punktā minēto secinājumu nevar atspēkot ar pārējiem prasītāja izvirzītajiem argumentiem.

170 Pirmkārt, šī sprieduma 145. punktā minētie argumenti attiecas uz prasītāja līmeņa maiņu, kas izrietēja no 2015. gada 6. marta paziņojuma, nevis no apstrīdētajiem lēmumiem.

171 Otrkārt, tiesiskās drošības principa piemērošana (skat. šī sprieduma 144. punktu) neliedz Savienības iestādēm atsaukt prettiesisku administratīvo aktu ārpus trīs mēnešu termiņa. Proti, kā tika norādīts šī sprieduma 161. punktā, ja, kā tas ir šajā lietā, aplūkojamajam aktam ir pilnībā finansiāls priekšmets, piemērojams ir piecu gadu termiņš, kas paredzēts Civildienesta noteikumu 85. panta otrās daļas pirmajā teikumā.

172 Treškārt, šī sprieduma 145. punktā minētais arguments neattiecas ne uz 2017. gada 30. novembra paziņojumu, ne uz 2018. gada 31. janvāra paziņojumu, ar kuriem netika mainīta ne alga, ko prasītājs bija saņēmis sava darba stāža laikā, ne viņa pakāpe, līmenis vai stāžs, bet ar tiem viņam vienīgi piemēroja reizināšanas koeficientu ar vērtību 0,9426565, nevis 1, tādējādi veicot izmaiņas attiecībā uz algu, kas tika ņemta vērā viņa pensijas aprēķinā.

173 Katrā ziņā no lietas materiāliem neizriet, ka prasītājam būtu bijis iespējams piemērot augstāku līmeni, ņemot vērā vadības pienākumus, kurus viņš pildīja.

174 Tādējādi šis pamats ir jānoraida.

Par pamatojuma nepietiekamību

175 Prasītājs apgalvo, ka lēmumos, kurus viņš apstrīd, trūkstot jebkāds atbilstīgs pamatojums.

176 Viņš piebilst, ka Komisija saistībā ar reizināšanas koeficientu atsaucas uz pretrunīgām skaitliskajām vērtībām.

177 Komisija apgalvo, ka 2017. gada 30. novembra un 2018. gada 31. janvāra paziņojumi esot bijuši pietiekami pamatoti.

178 Jāatgādina, ka mērķis LESD 296. pantā noteiktajai prasībai norādīt pamatojumu, kas noteikta arī Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā, ir ļaut Savienības tiesai īstenot kontroli pār nelabvēlīgu lēmumu tiesiskumu un sniegt ieinteresētajām personām pietiekamu norādi par to, vai šie lēmumi ir pienācīgi pamatoti vai arī, tieši pretēji, tajos ir trūkumi, kuri ļauj apstrīdēt to tiesiskumu (spriedumi, 1981. gada 26. novembris, *Michel*/Parlaments, 195/80, EU:C:1981:284, 22. punkts; 2018. gada 14. jūnijs, *Spagnolli* u.c./Komisija, T-568/16 un T-599/16, EU:T:2018:347, 68. punkts, un 2018. gada 14. decembris, UC/Parlaments, T-572/17, nav publicēts, EU:T:2018:975, 57. punkts).

179 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru akta pamatojums ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā formulējumu, bet arī tā kontekstu un visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu. Tādējādi lēmums ir pietiekami pamatots tad, ja tas ir pieņemts attiecīgajam ierēdnim zināmos apstākļos, kas tam ļauj saprast pret to veiktā pasākuma apjomu (skat. spriedumu, 2019. gada 3. jūlijs, PT/EIB, T-573/16, EU:T:2019:481, 375. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).

180 Šajā gadījumā ar 2017. gada 23. novembra paziņojumu *PMO* prasītājam norādīja, ka kopš 2004. gada reformas līmeņu skaits ir bijis samazināts līdz pieciem un ka šī iemesla dēļ pensionēšanās brīdī viņš bija klasificēts AD 12 pakāpes 5. līmenī, nevis AD 12 pakāpes 8. līmenī (kurā viņš bija klasificēts, kad vēl bija nodarbināts). Tomēr attiecībā uz viņu tika piemērota korekcija ar vērtību 1,1314352, lai viņa pensiju varētu aprēķināt, pamatojoties uz algu, kas vienāda ar algu, kāda prasītājam bija, kad viņš vēl bija nodarbināts, proti, 13 322,22 EUR.

181 *PMO* šajā paziņojumā arī atgādināja, ka reizināšanas koeficients, pamatojoties uz kuru bija aprēķināta prasītāja alga 2015. gada martā, pirms viņa pensionēšanās, tika mainīts 2013. gada februārī, un tā vērtība mainījās no 0,9426565 uz 1. Tomēr *PMO* uzskata, ka šīs izmaiņas bija notikušas bez iemesla, jo tās nebija saistītas ar paaugstināšanu amatā. Līdz ar to tās radīja pārmaksu, kas tika konstatēta 2015. gada novembrī.

182 *PMO* arī uzskata, ka 2017. gada 23. novembra paziņojumā kļūda attiecībā uz reizināšanas koeficientu ietekmēja prasītāja tiesību uz pensiju novērtējumu, ņemot vērā, ka 2015. gada 6. marta paziņojuma pamatā bija kļūdains reizināšanas koeficients un tātad kļūdaina pamatalga. Šajā ziņā *PMO* noslēgumā informēja prasītāju, ka jauns paziņojums par viņa pensiju viņam tiks nosūtīts atsevišķā vēstulē.

183 2017. gada 30. novembra paziņojumā pamatalga bija mainīta, to nosakot 12 558,28 EUR apmērā. Arī korekcija, kas tika piemērota šī sprieduma 180. punktā minēto līmeņa izmaiņu dēļ, līdz ar to tika grozīta, tās vērtībai mainoties no 1,1314352 uz 1,066555. Dokumentā tika norādīts, ka šīs izmaiņas stājas spēkā ar 2015. gada 1. aprīli.

184 2018. gada janvāra paziņojumā par pensiju, kurā bija norādīta jaunā korekcijas vērtība, proti, 1,066555, bija minēts Savienības prasījums par summu 7389,51 EUR, kas atbilst laikposmā no 2015. gada aprīļa līdz 2017. gada decembrim konstatēto prasījumu summai; arī šie prasījumi ir norādīti šajā pašā paziņojumā par pensiju.

185 Visbeidzot – kā minēts šī sprieduma 40. punktā – grafikā, kas bija pievienots 2018. gada 31. janvāra paziņojumam, *PMO* darīja zināmu katra no trim prasījumiem kopējo summu; attiecībā uz trešo prasījumu šī summa bija 7389,51 EUR.

186 Ir taisnība, ka 2017. gada 23. novembra paziņojumā iepazīstināšanu ar saistību starp, no viens puses, reizināšanas koeficientu, kas ļauj saglabāt darbinieku algas, kuras turpmāk aprēķinās atbilstoši jaunajai atalgojuma skalai, kas ieviesta pēc 2004. gada reformas (skat. šī sprieduma 17. punktu), un, no otras puses, korekciju, ko piemēro, lai prasītāja pensiju varētu aprēķināt, pamatojoties uz algu, kura ir vienāda ar pamatalgu, proti, ar algu, kāda viņam bija (vai kādai viņa algai vajadzēja būt), kamēr prasītājs vēl bija nodarbināts (skat. šī sprieduma 25. punktu), negatīvi ietekmēja apstāklis, ka *PMO* reizēm lietoja to pašu jēdzienu "*multiplikationsfaktor*", lai vienādi apzīmētu gan reizināšanas koeficientu, gan korekciju.

187 Tomēr tik pieredzējušam un saprātīgi informētam bijušajam darbiniekam kā prasītājs, kuram turklāt reizināšanas koeficients bija piemērots kopš 2004. gada reformas stāšanās spēkā, lai arī korekcija viņam tika piemērota tikai pēc viņa pensionēšanās 2015. gada aprīlī, bija iespējams nošķirt šos divus elementus.

188 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasītājam bija iespējams zināt 2017. gada 30. novembra paziņojuma, kā arī 2018. gada 31. janvāra paziņojuma iemeslus, ciktāl tajā bija konstatēta trešā prasījuma esamība.

189 No tā izriet, ka pamats attiecībā uz pamatojuma nepietiekamību ir jānoraida.

Par acīmredzamu kļūdu vērtējumā

190 Atgādinājis vairākas tiesību normas, kas attiecas uz EDAK, prasītājs norāda, ka līdz savas pensionēšanās dienai viņš veica nozīmīgus administratīvos pienākumus un personāla vadības funkcijas. Līdz ar to informācija, ko EĀDD tika iesniedzis *PMO*, esot kļūdaina.

191 Komisija norāda, ka *PMO* ņēma vērā prasītāja klasifikāciju, kādu to viņa karjeras laikā bija noteikušas kompetentās iestādes.

192 Apstāklis – pieņemot, ka tas būtu pierādīts –, ka prasītājs ieņēma augstus amatus, tostarp personāla vadības amatu, nevar ietekmēt 2017. gada 30. novembra un 2018. gada 31. janvāra paziņojumu tiesiskumu, ciktāl šajā pēdējā paziņojumā ir minēta trešā prasījuma esamība, jo prasītāja pensijas summai piemērotās korekcijas pamatā, sākot no 2018. gada janvāra paziņojuma par pensiju, bija nevis prasītāja pildīto pienākumu veids, bet gan apstāklis, ka pēc 2004. gada reformas viņš nebija nevienu reizi paaugstināts amatā, kas varētu pamatot to, ka viņam piemērotais reizināšanas koeficients būtu ticis mainīts ar atpakaļejošu spēku 2013. gada februārī un pēc tam joprojām ticis viņam piemērots (skat. šī sprieduma 181.–183. punktu).

193 Līdz ar to pamats attiecībā uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā ir jānoraida.

194 Turklāt, runājot par argumentu, saskaņā ar kuru Komisija "nav iesniegusi lēmumus, kuru izpildes rezultātā tika noteikti [prasītāja] paziņojumi par pensiju kopš 2015. gada 1. aprīļa" – tam nav saistības ar prasītājam nosūtītā 2017. gada 30. novembra paziņojuma un 2018. gada 31. janvāra paziņojuma tiesiskumu. Tas līdz ar to ir noraidāms.

195 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

196 Atbilstoši Reglamenta 135. panta 2. punktam Vispārējā tiesa lietas dalībniekam, pat ja nolēmums ir tam labvēlīgs, var piespriest pilnībā vai daļēji atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to pamato tā rīcība, tostarp pirms tiesvedības ierosināšanas.

197 Šajā lietā, kā tas tika norādīts šī sprieduma 63. punktā, var izteikt nožēlu, ka *PMO* 2015. gada novembra paziņojumam par pensiju nepievienoja skaidrojumus par iemesliem, kuru dēļ ir pieņemts lēmums, ar ko konstatēta pirmā prasījuma esamība. Turklāt pēc tam, kad *PMO* konstatēja kļūdu attiecībā uz prasītājam piemēroto reizināšanas koeficientu, tas divus gadus atstāja spēkā visas šīs kļūdas sekas. Turklāt prasītājs tikai ar 2018. gada 31. janvāra paziņojumu varēja iegūt savā rīcībā pilnīgu grafiku, kurā varēja izsekot visai iepriekš veiktajai un gaidāmajai katra no trim prasījumiem atmaksāšanai. Visbeidzot, 2018. gada 27. jūnijā lēmumā noraidīt sūdzību Komisija tikai pieminēja – daļēji kļūdaini – šīs sūdzības nepieņemamību, neatbildot pēc būtības uz prasītāja argumentiem, kas turklāt bija būtiski.

198 Ņemot vērā visus apstākļus, kas izklāstīti šī sprieduma 197. punktā, ir jāsecina, ka Komisijai ir jāsedz pašai savi tiesāšanās izdevumi, kā arī jāatlīdzina puse no prasītāja tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) Eiropas Komisija sedz pati savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina pusi no ZF tiesāšanās izdevumiem.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 12. februārī.

[Paraksti]